

Ծառաստուների տակ սխրալի,
 Բուներուն մօտ ու հեռու,
 Ջինջ հեղեղը կը թաւալի
 Արծաթացող լ[1] լոյսերու:

Ու կը շրջի անտես ոգին
 Յոն անտառի ծառերուն՝
 Խարշափն որոնց, թոյլ, հեշտագին,
 Կը նըլագէ օրօրուն:

Պիշ կը դիտեմ սաղարթախիտ
 Արահետները նրբին,
 Ու երագներս ականակիտ
 Յետզհետէ կը թափի՛ն...

...Դեռ մինչեւ ե՞րբ, ըսէ՛, հոգի՛ս,
 Դեռ մինչեւ ե՞րբ տառապիմ
 Պրպտելով անրջանքիս լ[1]
 Թօշ ծաղիկը մտերիմ:

Գուցէ վաղը մթնէ հոգիս,
 Գուցէ դո՛ւն ալ թարշամիս,
 Մ'եղծեր հըմայքն անրջանքիս
 Ու ծաղիկը պաշտումիս....

6. ԵՐԱՋԻ ՊԱՅԵՐ

Լոյսը մարած սենեակիս մէջ,
 Ուր կը հոսին գալար գալար
 Յորդ ալիքները մուրօին,
 Ու կ'անհետին
 Արծաթ շողերն երագի.
 Ես կը փնտռեմ մըտամուլար
 Ըղծանոյշի ձեռքն այն փափուկ, երկնային՝
 Որ պիտի տար ինծի ծաղիկն ըսփոփանքին:

Ես կը փնտռե՛մ,
 Ըսպատումէն հոգիս համակ պարտասած,
 Ու տենչանքով մշտայած.